

Corresponsal de Barcelona

Estava dinant tranquil·lament un dia de primers de desembre quan em demanen al telèfon. M'hi poso i el qui em trucava em diu:

—De part del RONSANA, en el número extraordinari de Nadal voldriem tenir una col·laboració del corresponsal de Barcelona.

Jo li vaig fer:

—Però si ja ho he deixat córrer; ja no tinc temps...

I ell insistia:

—Ni que sigui com a felicitació de Nadal.

Al final vaig dir que sí, i aquí em teniu.

NADAL

El 25 de desembre cada any és Nadal, però cada Nadal és diferent: no es viu pas de la mateixa manera cada any.

Pensant en vosaltres, santaauliencs, suposo que aquest Nadal tindrà un tel de tristor després de tantes morts inesperades i malaurades. Les famílies corresponents ho sentiran moltíssim; però —jo crec— que tots plegats, com a poble, ho sentireu vivament. Sapigueu que comparteixo el dolor amb les famílies afectades i amb tot el poble com a tal, per l'afecte que tenia envers les persones fallides.

Un altre aspecte que —em sembla a mi— caracteritza aquest Nadal, és la crisi econòmica que vivim a nivell general. Es prou sabut de tots l'atur que hi ha en molts sectors i l'escala continuada del cost de la vida.

No fa gaires dies que parlava amb un botiguer d'aquí a Barcelona i em deia que estava espantat perquè havia comprat turrons com l'any passat i no sabia pas si els vendria tots. La gent —deia— aquest any no gastará tant en les coses extraordinàries.

Si això és veritat, jo sincerament me n'alegro (i ho sento pel botiguer). Nadal, com altres festes, s'havia convertit en una competició de despeses: «Sea feliz comprando en...», diuen els ditxosos anuncis; i el que fem és arruinar-nos amb una falsa felicitat.

Per què no podem ser feliços cantant cançons, explicant-nos coses, fent que els petits recitin poesies o representin quelcom adient, sense preocupar-nos de fer un gran dinar (un caríssim dinar) per poder dir: «avui sóc feliç perquè he fet un bon dinar»? On busquem la felicitat i la pau de Nadal?, en satisfer purament els sentits? en haver gastat molts diners?, en haver-se-la passat «bomba»? Jo crec que si no és en la *germanor*, la *convivència*, l'*estimació*, en l'*esperit*, estem totalment equivocats.

Aquesta crisi econòmica que vivim ens pot ajudar a «posar el cap sobre les espatlles» i a no «pensar tant amb els peus». Alguns encara faran l'esforç sobrematerial de gastar força perquè pensen que si no es gasta força no és Nadal; però la majoria hauran de reduir els turrons i el xampany perquè no arriben. Aquests

Parla un dels Tres Reis de l'Orient

Un cèlebre humorista de la vostra època (no diem el nom perquè no ens plau de fer cap mena de propaganda comercial) ha dit: «Dintre de poc temps, al món només quedaran cinc reis: els quatre dels jocs de cartes i el d'Anglaterra».

Aquest humorista devia tenir molt flaca la memòria, perquè s'oblidà (oblit imperdonable) que al món existia una dinastia que feia més de vint segles que donava senyals de vida i que cap revolució ni cap moviment polític no havia pogut destruir.

Ja comprendreu que ens referim a nosaltres: els tres Reis Mags de l'Orient. Segurament que aquest humorista, quan era petit, no havia fet massa bon dat: no havia, per tant, rebut cap ofrena nostra, i, per això, li passà per alt la nostra existència.

Però, ara que som gairebé en família, permeteu-me que, en nom dels altres dos companys meus, us faci sabedors d'una espècie de secret. Aquest humorista, en el fons, tenia raó. Perquè nosaltres no fórem uns veritables reis.

Tothom ens coneix amb el nom de Reis Mags. Però, en realitat, la dignitat reial i els tres noms amb els quals se'ns ha batejat, ens foren donats per la tradició cristiana dels primers segles.

Nosaltres, com diu la Sagrada Escripura (Mat. II, 1-11) érem uns mags, o sigui uns homes doctes, versats sobretot en Astronomia. I gràcies a això sabérem comprendre exactament la vàlua i significació d'aquella estrella extraordinària que ens guià durant el viatge i que ens portà a la humil Cova on acabava de néixer l'Infant-Déu.

Per tant, de reis no n'hem estat mai. Millor dit, sí. Com també n'heu estat tots vosaltres. Recordem perfectament que quan érem petits, les nostres mares sovintament ens deien: «Rei meu, reietó del meu cor». I podeu ben creure que és la dignitat reial més sincera i honorífica.

Però tot això és massa seriós. I avui no és pas qüestió d'adoptar posats greus. Avui és un dia de

—penso jo— tenen ara l'ocasió de valorar i descobrir que si fins ara els feia feliços el xampany que xarbotava de les moltes ampolles, ara els hauran de fer feliços les cançons de Nadal, els acudits, les poesies, etc., que no costen cap pesseta i diuen moltes coses bones i boniques.

També aquest reduir les despeses ens pot ajudar a recordar-nos més dels pobres i sentir-nos solidaris de la seva precària situació.

Es pot ser pobre i feliç!

BON NADAL!!

Jaume Abril

barrila i de gatzara.

I per això, volem preguntar-vos una cosa: Sabeu per què fórem tres els Mags que anàrem adorar el Nen Jesús? No hi atineu? Doncs, us ajudarem a resoldre aquesta endevinalla.

Els antics, i entre ells Pitàgores, consideraven els números Tres com una representació metafísica de la perfecta harmonia.

Si ens hi fixem bé, la intervenció del número Tres, en infinitat d'aspectes de la vida, és curiosa. Tres són les persones de la Santíssima Trinitat. Tres, els anys de la vida pública de Jesús. Tres, les Maries.

Els pagans havien dividit l'imperi del món entre tres divinitats: Júpiter, Neptú i Plutó. Tres foren les Parques, tres les Gorgones, tres les Hespèrides i tres les Gràcies. Diana tenia tres cares. El Cerber, tres caps. Gerió, tres cossos.

Dins la màgia —la nostra professió— tres és el número cabalístic.

A la Natura, tres són les dimensions: longitud, latitud i profunditat. Tres són els colors primaris: groc, vermell i blau. Tres són les formes: recta, circular i el·líptica. Tres són els sons: natural, tercera i quinta.

A les ràdios, tres són les ones: normal, curta i extracurta. Al futbol, tres són les divisions: primera, segona i tercera. I a les «quinieles» (si bé us recomanem que els catalans en digueu «traveses»), tres són els resultats: 1 - X - 2. I tres són els llocs on van a parar les ànimes: Cel, Purgatori i Infern.

Doncs bé. Uns personatges tan importants com nosaltres, no podríem, per tant, ésser ni més ni menys de tres.

Per acabar, deixeu-me que us digui: Procureu mantenir sempre ben vives i ben arrelades les il·lusions. Transformeu-vos, tingueu els anys que tingueu, en uns infants.

D'aquesta forma, els Reis Mags vindrem a saludar-vos cada anyada i rebreu sempre el premi que mereixerà la vostra constància, el vostre treball, el vostre esforç, la vostra bona voluntat, el vostre comportament.

Potser no us portarem joguines. Penseu que, a la província de Barcelona, no ens vam decidir a dur-ne fins a les darreries del segle passat. Abans, als infants els acontentàvem amb llaminadures, mel, fruites seques i algun vestit o sabates.

Ara, tots plegats sou més exigents. Voleu coses més importants. I més cares. Però, per tal d'aconseguir-les, cal que sigueu també exigents amb vosaltres mateixos.

Si així ho feu, els Reis no tindrem cap inconvenient en emplenar, ben curulles, les sabates que poseu als balcons, de tot allò que hàgiu desitjat i merescut.

I, ara, fins l'any que ve. Que Déu us beneeixi!

R. Munné i Coll